

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-6 У 2555/18
Дана 11.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Драганом Максимовић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., поднетој против Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција фонда, Београд, ради поништаја решења број 01-02/182.6.6 10819/17 од 05.01.2018. године, у предмету признавања права на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Ћуприја, број 182.4.1-398/17 од 06.07.2017. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за помоћ и негу.

У тужби, поднетој овом суду 09.02.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да тужени орган у одлучивању по изјављеној жалби није приступио поновном утврђивању чињеница како би проверио налаз органа вештачења, те је решење неправилно и незаконито. Иситиче да није способан да се сам стара о себи и да му је потребна подршка другог лица 24 часа дневно, да се лечи већ 13 година од Паркинсонове болести, те да је иста код њега у последње време јако узнапредовала и довела до учесталих и озбиљних депресивних стања. Са разлога ближе наведених у тужби, предлаже да суд у спору пуне јурisdикције тужбу уважи, оспорено решење поништи и сам реши ову управну ствар, тако што ће тужиоцу признати право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, или да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање. Тужилац је тражио да суд обавезе тужени орган да му надокнади трошкове спора.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је у проведеном поступку утврђено, на основу налаза, мишљења и оцене првостепеног органа вештачења број 656 од 02.06.2017. године и налаза, мишљења и оцене другостепеног органа вештачења број 1106 од 22.12.2017. године, датих на основу расположиве медицинске документације, да код тужиоца не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица, јер је самостално покретан уз помоћ ходалице, кардиопулмонално компензован, није потпуно слепо лице и нема знаке тешке деменције, те да је способан за основно самозбрињавање у оквиру стана.

Одредбом члана 41а став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник Републике Србије“, бр. 34/03 ... 142/14) је прописано да право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица има осигураник и корисник пензије, коме је због природе и тежине стања, повреде или болести утврђена потреба за помоћи и негом за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба; ставом 2. истог члана закона прописано је да потреба за помоћи и негом другог лица постоји када лице из става 1. овог члана које је непокретно, или које због тежине и природе трајних болести и болесног стања није способно да се самостално креће ни у оквиру стана уз употребу одговарајућих помагала, нити да се само храни, свлачи, облачи и да одржава основну личну хигијену, код слепог лица које је изгубило осећај светлости са тачном пројекцијом и код лица које постиже вид са корекцијом до 0,05.

Одредбом члана 93. Закона о пензијском и инвалидском осигурању је прописано да када је за решавање о праву из пензијског и инвалидског осигурања потребно утврђивање постојања инвалидности, телесног оштећења, узрока инвалидности и телесног оштећења, потпуне неспособности за рад и неспособности за самосталан живот и рад, фонд утврђује те чињенице на основу налаза, мишљења и оцене органа вештачења чије се образовање и начин рада утврђује општим актом фонда.

Правилно је, по оцени суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца уз оценоу да је решење првостепеног органа на закону засновано. Ово са разлога што је у проведеном поступку утврђено да тужилац није лице које испуњава услове прописане цитираном одредбом члана 41а Закона о пензијском и инвалидском осигурању, па је, по оцени суда, правилно тужени орган одбио жалбу тужиоца, налазећи да је основано првостепени орган одбио његов захтев за признавање права на новчану накнаду за

помоћ и негу другог лица, јер нису испуњени законом прописани услови за признавање траженог права.

Суд је ценио наводе тужбе тужиоца али је нашао да су исти без утицаја на законитост оспореног решења јер је тужени орган за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово са разлога што из образложеног налаза другостепеног органа вештачења произлази да је цењена сва расположива медицинска документација, те да је другостепени орган вештачења у свему поступио у складу са одредбом члана 10. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког Фонда за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник Републике Србије”, бр. 59/08 ... 7/12), па је овакав налаз, мишљење и оцена органа вештачења ваљан доказ у смислу члана 149. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), о постојању потребе за помоћи и негом другог лица за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба тужиоца.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога, Управни суд је нашао да закон није повређен на штету тужиоца, па је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу члана 66. и члана 67. Закона о управним споровима, у вези члана 151. и члана 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па како тужилац није успео у спору, то је суд одбио њен захтев за накнаду трошкова спора и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 11.05.2018. године, I-6 У 2555/18

Записничар
Драгана Максимовић, с.р.

Председник већа-судија
Олга Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП